

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY (UE) 2015/637

z dnia 20 kwietnia 2015 r.

w sprawie środków koordynacji i współpracy mających ułatwić ochronę konsularną niereprezentowanych obywateli Unii w państwach trzecich oraz uchylająca decyzję 95/553/WE

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 23,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Obywatelstwo Unii jest podstawowym statusem obywateli państw członkowskich. Prawo obywateli Unii do korzystania na terytorium państwa trzeciego, w którym państwo członkowskie, którego są obywatelami, nie ma swojego przedstawicielstwa, z ochrony organów dyplomatycznych i konsularnych innego państwa członkowskiego, na takich samych warunkach jak obywatele tego państwa, jest jednym ze szczególnych praw przysługujących obywatelom Unii na mocy art. 20 ust. 2 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (2) Traktat lizboński wzmocnił status obywatelstwa Unii oraz związane z nim prawa. Artykuł 23 TFUE przewiduje zatem przyjęcie dyrektyw ustanawiających środki w zakresie współpracy i koordynacji niezbędne dla ułatwienia ochrony niereprezentowanych obywateli Unii.
- (3) Do wartości stanowiących fundament Unii należą solidarność, niedyskryminacja oraz poszanowanie praw człowieka; w swoich stosunkach z resztą świata Unia powinna stać na straży tych wartości oraz przyczynić się do ochrony swoich obywateli. Podstawowe prawo niereprezentowanych obywateli Unii do ochrony konsularnej na takich samych warunkach jak w przypadku obywateli danego państwa, zapisane w art. 46 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Karta), jest wyrazem europejskiej solidarności. Nadaje ono koncepcji obywatelstwa Unii zewnętrzny wymiar oraz umacnia tożsamość Unii w państwach trzecich.
- (4) Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie środków w zakresie współpracy i koordynacji niezbędnych dla dalszego ułatwienia ochrony konsularnej niereprezentowanych obywateli Unii. Środki te powinny przyczynić się do zwiększenia pewności prawa, sprawniejszej współpracy oraz solidarności organów konsularnych.
- (5) Zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. c) TFUE i art. 23 TFUE państwa członkowskie powinny zapewnić ochronę konsularną niereprezentowanym obywatelom na takich samych warunkach jak swoim własnym obywatelom. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na kompetencje państw członkowskich w odniesieniu do określenia zakresu ochrony, która ma być zapewniona ich własnym obywatelom.
- (6) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na stosunki konsularne między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, w szczególności na ich prawa i obowiązki wynikające ze zwyczajów i umów międzynarodowych, w szczególności z konwencji z dnia 24 kwietnia 1963 r. o stosunkach konsularnych (konwencji wiedeńskiej), stosowanych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem Unii. Zgodnie z art. 8 konwencji wiedeńskiej

⁽¹⁾ Opinia z dnia 25 października 2012 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

państwa członkowskie mogą zapewniać ochronę konsularną w imieniu innego państwa członkowskiego po dokonaniu odpowiedniego powiadomienia i o ile nie sprzeciwi się temu dane państwo trzecie. Mogą pojawić się problemy, w szczególności w odniesieniu do przypadków, które dotyczą obywateli będących również obywatelami państwa przyjmującego. Państwa członkowskie, przy wsparciu lokalnej współpracy konsularnej, powinny podejmować niezbędne środki w stosunku do państw trzecich, aby zapewnić umożliwienie ochrony konsularnej w każdym przypadku w imieniu innych państw członkowskich.

- (7) W przypadku potrzeby udzielenia ochrony niereprezentowanym obywatelom w państwach trzecich, niezbędna jest sprawna współpraca i koordynacja. Państwo członkowskie mające przedstawicielstwo w państwie trzecim i udzielające pomocy powinno ściśle współpracować z państwem członkowskim obywatelstwa. W przypadku niereprezentowanych obywateli lokalna współpraca konsularna może być wyjątkowo złożona, ponieważ wymaga współpracy z organami, które nie posiadają przedstawicielstwa na miejscu, w tym w stosownych przypadkach z właściwymi ambasadami lub konsulatami. Aby wypełnić tę lukę, spowodowaną brakiem ambasady lub konsulatu państwa członkowskiego, z którego pochodzi obywatel, należy określić jasny i trwały zbiór zasad. Aby zapewnić skuteczną ochronę, należy także doprecyzować istniejące środki.
- (8) Obywateli Unii należy uznać za niereprezentowanych w danym państwie trzecim, jeśli ich państwo członkowskie obywatelstwa nie ma w nim ustanowionej swojej ambasady, swojego konsulatu lub konsula honorowego. Obywateli należy również uznać za niereprezentowanych, jeśli ustanowione w danym miejscu ambasada, konsulat lub konsul honorowy nie są w stanie z jakiegoś powodu zapewnić, w danym przypadku, ochrony, do otrzymania której dana osoba miałaby w innym przypadku prawo zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową. Ambasady i konsulaty powinny informować się wzajemnie o wszelkich wyjątkowych okolicznościach, które mogą tymczasowo wpłynąć na ich zdolność do zapewniania ochrony konsularnej. Należy również uwzględnić dostępność i bliskość. Na przykład obywatela, który zwraca się o ochronę konsularną lub pomoc ambasady lub konsulatu innego państwa członkowskiego, nie można przekierowywać do ambasady, konsulatu lub konsula honorowego jego własnego państwa członkowskiego, którego jest obywatelem, gdy nie jest możliwe dla niego – z uwagi na warunki lokalne lub brak środków – bezpieczne dotarcie do tych placówek lub gdy one nie są w stanie dotrzeć do niego, aby umożliwić mu ochronę konsularną. Pojęcie braku reprezentacji należy interpretować z myślą o zapewnieniu skuteczności prawa niereprezentowanych obywateli do ochrony w sposób niedyskryminujący przez ambasadę lub konsulat innego państwa członkowskiego, z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy. Obywateli mających obywatelstwo więcej niż jednego państwa członkowskiego należy uznać za niereprezentowanych, jeżeli żadne z państw członkowskich, których są obywatelami, nie ma przedstawicielstwa w danym państwie trzecim.
- (9) W celu zapewnienia skuteczności prawa zapisanego w art. 20 ust. 2 lit. c) TFUE oraz prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego uznanego w art. 7 Karty, oraz z uwzględnieniem prawa krajowego i krajowej praktyki, państwo członkowskie udzielające pomocy może być zobowiązane do zapewnienia ochrony pochodzącym z państw trzecich członkom rodzin obywateli Unii, w zależności od okoliczności każdego przypadku. Niniejsza dyrektywa nie wyklucza, by podczas konsultacji, które należy przeprowadzić przed udzieleniem pomocy, państwo członkowskie udzielające pomocy oraz państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela, w stosownych przypadkach, uzgodniły możliwość rozszerzenia pomocy na pochodzących z państw trzecich członków rodziny niereprezentowanego obywatela Unii, któremu została udzielona pomoc, wykraczającej poza wymogi prawa państwa członkowskiego udzielającego pomocy lub poza to, co jest podyktowane jego praktyką – przy uwzględnieniu w jak największym stopniu postulatów państwa członkowskiego obywatelstwa niereprezentowanego obywatela – o ile to, co zostało postanowione, nie jest mniej ambitne niż wymogi prawa Unii. Jednakże państwa członkowskie mogą nie być w stanie dostarczyć pewnych rodzajów ochrony konsularnej, takich jak np. wydanie tymczasowych dokumentów podróży pochodzącym z państw trzecich członkom rodziny obywateli. W przypadku pomocy dla nieletnich sprawą nadrzędną powinno być jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka zgodnie z art. 24 Karty oraz jak przewiduje Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r.
- (10) Niereprezentowani obywatele powinni mieć możliwość zwrócenia się o ochronę konsularną do ambasady lub konsulatu każdego państwa członkowskiego. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim dokonywania praktycznych ustaleń w celu dzielenia się odpowiedzialnością za zapewnianie ochrony konsularnej niereprezentowanym obywatelom zgodnie z niniejszą dyrektywą. Takie ustalenia są korzystne dla obywateli, ponieważ umożliwiają lepszą gotowość do zapewnienia skutecznej ochrony. Państwa członkowskie, które otrzymują wniosek o ochronę, powinny ocenić, czy w danej konkretnej sprawie konieczne jest zapewnienie ochrony konsularnej, czy też sprawa ta może zostać przekazana ambasadzie lub konsulatowi, które zostały wyznaczone jako właściwe zgodnie z konkretnym ustaleniem. Państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) o każdym takim ustaleniu, a Unia i państwa członkowskie powinny ponadto podać je do wiadomości publicznej w celu zapewnienia przejrzystości niereprezentowanym obywatelom.
- (11) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwu członkowskiemu, które nie ma przedstawicielstwa w państwie trzecim, dostarczania ochrony konsularnej swojemu obywatelowi, na przykład przez zapewnianie, w stosownych przypadkach, usług konsularnych *on-line*. Należy zapewnić państwu członkowskiemu obywatelstwa niereprezentowanego obywatela możliwość zwrócenia się do państwa członkowskiego, u którego obywatel zabiega o ochronę konsularną lub od którego otrzymuje taką ochronę, o przekazanie wniosku lub sprawy, aby samo mogło dostarczyć takiej ochrony. Takie przekazanie nie powinno skutkować pozbawieniem niereprezentowanego obywatela ochrony konsularnej.

- (12) Niezależnie od różnic w tradycjach państw członkowskich dotyczących kompetencji konsulów honorowych, zazwyczaj nie zapewniają oni tego samego wachlarza usług co ambasady lub konsulaty. Mając na uwadze, że konsulowie honorowi często pełnią swoją misję na zasadzie dobrowolności, należy pozostawić każdemu państwu członkowskiemu decyzję co do tego, czy niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do ich konsulów honorowych. Można by wprowadzić wymóg, zgodnie z którym konsulowie honorowi zapewniłoby ochronę konsularną niereprezentowanym obywatelom, w zależności od okoliczności każdej sprawy.
- (13) Wnioski o ochronę powinny być rozpatrywane, jeśli wnioskodawcy przedstawia ważny paszport obywatela Unii lub ważny dowód tożsamości obywatela Unii. Niereprezentowani obywatele potrzebujący ochrony konsularnej mogą jednak nie dysponować dokumentami tożsamości. Podstawowy status obywatelstwa Unii przyznany jest bezpośrednio przez prawo Unii, a dokumenty tożsamości mają jedynie charakter deklaratoryjny. Jeżeli wnioskodawcy nie są w stanie przedłożyć ważnych dokumentów tożsamości, powinni mieć zatem możliwość dowiedzenia swojej tożsamości wszelkimi innymi środkami. W razie konieczności tożsamość danej osoby mogłaby zostać zweryfikowana w drodze konsultacji z organami państwa członkowskiego, za którego obywatela podaje się wnioskodawca. Jeżeli chodzi o członków rodziny z państw trzecich towarzyszących wnioskodawcy, organy państwa członkowskiego obywatelstwa wnioskodawcy powinny również być w stanie pomóc państwu udzielającemu pomocy w zweryfikowaniu tożsamości i istnienia stosunków rodzinnych z wnioskodawcą.
- (14) Aby ustalić, jakie środki w zakresie koordynacji i współpracy są niezbędne, należy określić zakres ochrony konsularnej na mocy niniejszej dyrektywy. Ochrona konsularna niereprezentowanych obywateli powinna obejmować pomoc w szeregu typowych sytuacji, w których państwa członkowskie zapewniają ochronę konsularną swoim własnym obywatelom w zależności od okoliczności każdego przypadku, takich jak areszt lub zatrzymanie, poważny wypadek lub ciężka choroba i śmierć, a także udzielanie pomocy i repatriacja osób znajdujących się w ciężkim położeniu lub wydawanie dokumentów tymczasowych. Ponieważ zakres potrzebnej ochrony zawsze zależy od faktycznej sytuacji, ochrona konsularna nie powinna ograniczać się do przypadków wyszczególnionych w niniejszej dyrektywie.
- (15) W stosownych przypadkach należy należycie uwzględnić życzenia danego obywatela, w tym odnośnie do tego, czy należy poinformować członków rodziny lub inne osoby bliskie, a jeżeli tak, to kogo. Podobnie w przypadku śmierci należy odpowiednio uwzględnić życzenia osoby bliskiej dotyczące planowanych uzgodnień w odniesieniu do zwłok zmarłego obywatela. Państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela powinno być odpowiedzialne za te kontakty.
- (16) Organy państw członkowskich powinny współpracować i koordynować swoje działania między sobą oraz z Unią, w szczególności z Komisją i ESDZ, w duchu wzajemnego szacunku i solidarności. Aby zapewnić szybką i sprawną współpracę, państwa członkowskie powinny dostarczać i na bieżąco aktualizować informacje na temat odnośnych punktów kontaktowych w państwach członkowskich za pośrednictwem zabezpieczonej strony internetowej ESDZ (Consular OnLine).
- (17) Unia jest reprezentowana w państwach trzecich przez swoje delegatury, które, w ścisłej współpracy z misjami dyplomatycznymi i konsularnymi państw członkowskich, przyczyniają się do realizacji prawa obywateli Unii do ochrony konsularnej, jak określono w art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej. W niniejszej dyrektywie w pełni należy uznać oraz wzmocnić wkład już wnoszony przez ESDZ oraz delegatury Unii, w szczególności w sytuacjach kryzysowych, zgodnie z decyzją Rady 2010/427/UE ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 5 ust. 10.
- (18) Jeżeli chodzi o lokalną współpracę, należy wyjaśnić podział kompetencji i odnośnych ról wszystkich odpowiednich podmiotów zaangażowanych, tak aby zapewnić, by niereprezentowani obywatele otrzymali pomoc, do której są uprawnieni zgodnie z zasadą niedyskryminacji. W ramach lokalnej współpracy konsularnej niereprezentowani obywatele powinni być traktowani z należytą uwagą, na przykład przez gromadzenie i regularne aktualizowanie informacji na temat odnośnych punktów kontaktowych i dzielenie się nimi z lokalnymi ambasadami i konsulatami państw członkowskich i z delegaturami Unii.
- (19) Spotkania w sprawie lokalnej współpracy konsularnej, organizowane w ścisłej współpracy z delegaturą Unii, powinny obejmować regularną wymianę informacji na temat zagadnień, które dotyczą niereprezentowanych obywateli, takich jak bezpieczeństwo obywateli, warunki panujące w więzieniach, zgłoszenie konsularne i dostęp do służb konsularnych oraz współpraca w sytuacjach kryzysowych. Podczas tych spotkań reprezentowane państwa członkowskie powinny, w razie konieczności, uzgodnić praktyczne ustalenia w celu zapewnienia, by niereprezentowani obywatele byli skutecznie chronieni. Takie uzgodnienie może na przykład nie być konieczne, jeśli liczba niereprezentowanych obywateli jest niewielka.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

- (20) Niezbędny jest jasny podział obowiązków między reprezentowanymi i niereprezentowanymi państwami członkowskimi oraz delegaturą Unii, aby zapewnić adekwatną gotowość na sytuacje kryzysowe i adekwatne zarządzanie kryzysowe. Plany awaryjne na wypadek zagrożenia sytuacją kryzysową powinny zatem być skoordynowane i w pełni uwzględniać niereprezentowanych obywateli. W tym celu, w ramach lokalnej gotowości do reagowania w sytuacjach kryzysowych, państwa członkowskie, które nie mają w danym miejscu ustanowionej ambasady lub konsulatu, powinny zapewnić wszelkie dostępne i istotne informacje dotyczące swoich obywateli na danym terytorium. Takie informacje powinny być w stosownych przypadkach aktualizowane w przypadku sytuacji kryzysowej. Właściwe ambasady i konsulaty oraz delegatury Unii powinny być informowane o ustaleniach dotyczących gotowości na sytuacje kryzysowe i w stosownych przypadkach w nich uczestniczyć. Informacje dotyczące tych ustaleń powinny być udostępniane niereprezentowanym obywatelom. W przypadku sytuacji kryzysowej państwo wiodące lub państwo (państwa) członkowskie koordynujące pomoc powinno(-y) koordynować wsparcie udzielone niereprezentowanym obywatelom oraz wykorzystanie dostępnych możliwości ewakuacji na podstawie uzgodnionych planów i lokalnego rozwoju wypadków, w sposób niedyskryminujący.
- (21) Należy zwiększyć współpracę pomiędzy personelem konsularnym oraz innymi ekspertami do spraw reagowania kryzysowego, zwłaszcza poprzez ich uczestnictwo w multidyscyplinarnych zespołach reagowania kryzysowego, działających na przykład w ramach struktur reagowania w sytuacjach kryzysowych i koordynacji operacyjnej oraz zarządzania kryzysowego będących w gestii ESDZ oraz w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności ⁽¹⁾.
- (22) O wsparcie w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności można się zwrócić, jeżeli jest to potrzebne dla ochrony konsularnej niereprezentowanych obywateli. O wsparcie takie może zwrócić się na przykład państwo wiodące lub państwo (państwa) członkowskie koordynujące pomoc.
- (23) Pojęcie „państwo wiodące” stosowane w niniejszej dyrektywie odnosi się do jednego lub więcej państw członkowskich reprezentowanych w danym państwie trzecim, odpowiedzialne za koordynowanie pomocy niereprezentowanym obywatelom w sytuacji kryzysowej i kierowanie nią. Koncepcję państwa wiodącego, ustanowioną w odpowiednich wytycznych unijnych ⁽²⁾, można w tym kontekście dalej rozwinąć, pod warunkiem że będzie to zgodne z prawem Unii, w szczególności z niniejszą dyrektywą.
- (24) Gdy państwo członkowskie jest poinformowane o wniosku o ochronę konsularną osoby, która podaje się za niereprezentowanego obywatela, lub gdy otrzyma od niej taki wniosek, powinno ono, poza wyjątkowo nagłymi sytuacjami, zawsze bezzwłocznie skontaktować się z państwem członkowskim obywatelstwa danego obywatela i dostarczyć temu państwu wszelkie istotne informacje przed udzieleniem jakiegokolwiek pomocy. Państwo członkowskie obywatelstwa powinno bezzwłocznie dostarczyć wszelkie informacje, które są istotne dla danej sprawy. Konsultacja ta powinna umożliwić państwu członkowskiemu obywatelstwa zwrócenie się o przekazanie wniosku lub sprawy, aby samo mogło dostarczyć ochronę konsularną. Konsultacja ta powinna również umożliwić zainteresowanym państwom członkowskim wymianę istotnych informacji, na przykład w celu zapewnienia, by niereprezentowany obywatel nie wykorzystywał niewłaściwie swojego prawa do ochrony konsularnej na mocy art. 20 ust. 2 lit. c) TFUE. Obywatele Unii nie mogą powoływać się na niniejszą dyrektywę w przypadku nadużycia.
- (25) Wzajemna solidarność i współpraca dotyczą również spraw finansowych. Te państwa członkowskie, które zapewniają ochronę konsularną w formie pomocy finansowej dla swoich własnych obywateli, czynią tak w ostateczności i jedynie w wyjątkowych przypadkach, gdy obywatele nie mogą uzyskać środków finansowych w inny sposób, na przykład dzięki przekazom pieniężnym od członków rodziny, przyjaciół lub pracodawców. Niereprezentowanym obywatelom należy przyznać pomoc finansową na takich samych warunkach, jak obywatelom państwa członkowskiego udzielającego pomocy. Na niereprezentowanym obywatelu powinien spoczywać wymóg podpisania zobowiązania do zwrotu poniesionych kosztów swojemu państwu członkowskiemu obywatelstwa, pod warunkiem że na obywatelach państwa członkowskiego udzielającego pomocy w takiej samej sytuacji spoczywał by wymóg zwrotu tych kosztów swojemu własnemu państwu członkowskiemu. Państwo członkowskie obywatelstwa może wtedy wymagać od niereprezentowanego obywatela zwrotu tych kosztów, w tym każdej mającej zastosowanie opłaty konsularnej.
- (26) Niniejsza dyrektywa powinna zapewnić podział obciążeń finansowych oraz dokonywanie zwrotów poniesionych kosztów. Gdy ochrona konsularna przyznana niereprezentowanemu obywatelowi obejmuje podpisanie zobowiązania do zwrotu kosztów, państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela powinno zwrócić państwu członkowskiemu udzielającemu pomocy poniesione koszty. To państwo członkowskie udzielające pomocy powinno decydować, czy ubiegać się o zwrot poniesionych kosztów. Państwo członkowskie udzielające pomocy i państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela powinny mieć możliwość uzgodnienia szczegółowych warunków zwrotu, który nastąpi w określonym terminie.
- (27) Ochrona konsularna przyznana niereprezentowanemu obywatelowi w przypadku aresztowania lub zatrzymania może obejmować nadzwyczaj wysokie koszty podróży, koszty zakwaterowania lub koszty tłumaczenia pisemnego dla organów dyplomatycznych i konsularnych państwa członkowskiego udzielającego pomocy, w zależności od okoliczności każdego przypadku. O takich możliwych kosztach należy powiadomić państwo

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 924).

⁽²⁾ Wytyczne Unii Europejskiej dotyczące wdrażania koncepcji państwa wiodącego w kwestiach konsularnych (Dz.U. C 317 z 12.12.2008, s. 6).

członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela podczas konsultacji, które zostają przeprowadzone przed udzieleniem pomocy. Państwo członkowskie udzielające pomocy powinno mieć możliwość ubiegania się u państwa członkowskiego obywatelstwa niereprezentowanego obywatela o zwrot takich nadzwyczaj wysokich kosztów. Państwo członkowskie obywatelstwa powinno zwrócić państwu członkowskiemu udzielającemu pomocy poniesione koszty. Państwo członkowskie udzielające pomocy i państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela powinny mieć możliwość uzgodnienia szczegółowych warunków zwrotu, który nastąpi w określonym terminie. Zgodnie z zasadą niedyskryminacji państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela nie może prosić swoich obywateli o zwrot takich kosztów, których spłaty nie wymagałoby od swoich obywateli państwo członkowskie udzielające pomocy.

- (28) Należy uprościć procedury finansowe w odniesieniu do sytuacji kryzysowych. Uwzględniając specyfikę takich sytuacji, taką jak potrzeba szybkiego reagowania w sprawach dotyczących znacznej liczby obywateli, zobowiązanie do spłaty nie powinno być konieczne do tego, by państwo udzielające pomocy mogło się ubiegać o zwrot kosztów od państwa członkowskiego (państw członkowskich) obywatelstwa niereprezentowanego obywatela i by otrzymało taki zwrot. Państwa członkowskie obywatelstwa niereprezentowanych obywateli powinny zwrócić poniesione koszty państwu członkowskiemu udzielającemu pomocy. To państwo (państwa) członkowskie udzielające pomocy powinno (powinny) decydować, czy ubiegać się o zwrot poniesionych kosztów i w jakiej formie. Państwo członkowskie udzielające pomocy i państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela powinny mieć możliwość uzgodnienia szczegółowych warunków zwrotu, który nastąpi w określonym terminie. W przypadku sytuacji kryzysowej mającej lub mogącej mieć negatywne konsekwencje dla znacznej liczby obywateli Unii oraz na wniosek państwa członkowskiego udzielającego pomocy państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela powinno zwrócić koszty w odpowiedniej proporcji poprzez podzielenie poniesionych kosztów przez liczbę obywateli, którym udzielono pomocy.
- (29) Niniejsza dyrektywa powinna zostać poddana przeglądowi trzy lata po terminie jej transpozycji. Należy ocenić w szczególności ewentualną potrzebę weryfikacji procedur finansowych w celu zapewnienia odpowiedniego podziału obciążenia w świetle informacji, w tym odnośnych statystyk i przypadków, które państwa członkowskie mają przedstawić na temat wdrożenia i praktycznego stosowania dyrektywy. Komisja powinna przygotować sprawozdanie oraz rozważyć potrzebę wszelkich dodatkowych środków, w tym, w stosownych przypadkach, proponując zmianę niniejszej dyrektywy z myślą o ułatwieniu korzystania przez obywateli Unii z praw do ochrony konsularnej.
- (30) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ reguluje przetwarzanie danych osobowych przez państwa członkowskie w kontekście niniejszej dyrektywy.
- (31) Niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody w stosowaniu bardziej korzystnych przepisów krajowych, o ile są one z nią zgodne.
- (32) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających z dnia 28 września 2011 r. ⁽²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji dokumentu lub dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (33) Niniejsza dyrektywa ma na celu wspieranie ochrony konsularnej uznanej w Karcie. Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie, a zwłaszcza z zasadą niedyskryminacji, z prawem do życia i integralności osobistej, z prawem do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, z prawami dziecka, prawem do obrony i z prawem do sprawiedliwego procesu sądowego. Niniejsza dyrektywa powinna być wykonywana zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (34) Zgodnie z zakazem dyskryminacji zawartym w Karcie państwa członkowskie powinny wdrażać niniejszą dyrektywę, nie dyskryminując pod żadnym względem jej beneficjentów, w tym ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną,
- (35) Decyzję 95/553/WE przedstawicieli rządów państw członkowskich spotykających się w ramach Rady ⁽³⁾ należy uchylić,

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽³⁾ Decyzja 95/553/WE przedstawicieli rządów państw członkowskich spotykających się w ramach Rady z dnia 19 grudnia 1995 r. dotycząca ochrony obywateli Unii Europejskiej przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne (Dz.U. L 314 z 28.12.1995, s. 73).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia środki w zakresie koordynacji i współpracy niezbędne do ułatwienia wykonywania prawa obywateli Unii, określonego w art. 20 ust. 2 lit. c) TFUE, do korzystania na terytorium państwa trzeciego, w którym państwo członkowskie, którego są obywatelami, nie ma swojego przedstawicielstwa, z ochrony organów dyplomatycznych i konsularnych każdego z pozostałych państw członkowskich, na takich samych warunkach jak obywatele tego państwa członkowskiego, uwzględniając również rolę delegatur Unii w przyczynianiu się do realizacji tego prawa.
2. Niniejsza dyrektywa nie dotyczy stosunków konsularnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi.

Artykuł 2

Zasada ogólna

1. Ambasady lub konsulaty państw członkowskich zapewniają ochronę konsularną niereprezentowanym obywatelom, na takich samych warunkach jak własnym obywatelom.
2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do ochrony konsularnej zapewnianej przez konsulów honorowych zgodnie z art. 23 TFUE. Państwa członkowskie zapewniają, by niereprezentowani obywatele byli należycie informowani o takich decyzjach i o zakresie, w jakim konsulowie honorowi mają kompetencje do zapewniania ochrony w danym przypadku.

Artykuł 3

Ochrona konsularna ze strony państwa członkowskiego obywatelstwa

Państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela może zwrócić się do państwa członkowskiego, u którego dany niereprezentowany obywatel zabiega o ochronę konsularną lub od którego otrzymuje taką ochronę, o przekazanie wniosku lub sprawy niereprezentowanego obywatela jego własnemu państwu członkowskiemu obywatelstwa, aby zapewnić temu państwu członkowskiemu obywatelstwa zapewnienie ochrony konsularnej zgodnie ze swoim krajowym prawem lub krajową praktyką. Państwo członkowskie otrzymujące taką prośbę zrzeka się przedmiotowej sprawy, gdy tylko państwo członkowskie obywatelstwa potwierdzi, że zapewnia ochronę konsularną niereprezentowanemu obywatelowi.

Artykuł 4

Niereprezentowani obywatele w państwach trzecich

Do celów niniejszej dyrektywy „niereprezentowany obywatel” oznacza każdego obywatela państwa członkowskiego, który nie jest reprezentowany w państwie trzecim, jak określono w art. 6.

Artykuł 5

Członkowie rodzin niereprezentowanych obywateli w państwach trzecich

Członkom rodzin niebędącym obywatelami Unii towarzyszącym niereprezentowanym obywatelom w państwie trzecim zapewnia się ochronę konsularną w takim samym stopniu i na takich samych warunkach, na jakich byłaby ona zapewniona członkom rodzin obywateli państwa członkowskiego udzielającego pomocy, którzy to członkowie nie są obywatelami Unii, zgodnie z prawem lub praktyką tego państwa członkowskiego.

Artykuł 6

Brak reprezentacji

Do celów niniejszej dyrektywy państwo członkowskie nie jest reprezentowane w państwie trzecim, jeśli nie ma w nim swojej ambasady ani konsulatu ustanowionych tam na stałe lub jeśli nie ma tam ambasady, konsulatu lub konsula honorowego, którzy mogą faktycznie udzielić ochrony konsularnej w danym przypadku.

Artykuł 7

Dostęp do ochrony konsularnej oraz inne ustalenia

1. Niereprezentowani obywatele są uprawnieni do zwracania się o ochronę konsularną ze strony ambasady lub konsulatu każdego państwa członkowskiego.
2. Bez uszczerbku dla art. 2 państwo członkowskie może reprezentować inne państwo członkowskie na stałe, a ambasady lub konsulaty państw członkowskich mogą, w każdym przypadku gdy uznane to zostanie za konieczne, zawierać praktyczne ustalenia dotyczące dzielenia się odpowiedzialnością za zapewnienie ochrony konsularnej niereprezentowanym obywatelom. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) o takich ustaleniach, a Unia i państwa członkowskie podają je do wiadomości publicznej w celu zapewnienia przejrzystości niereprezentowanym obywatelom.
3. W przypadkach gdy zawarto praktyczne ustalenie przewidziane w ust. 2, ambasada lub konsulat, do których niereprezentowany obywatel zwraca się o ochronę konsularną i które nie są wyznaczone jako właściwe zgodnie z obowiązującym konkretnym ustaleniem, zapewnia, by wniosek tego obywatela został przekierowywany do stosownej ambasady lub konsulatu, chyba że w ten sposób byłaby zagrożona ochrona konsularna, w szczególności jeżeli pilny charakter sprawy wymaga natychmiastowego działania ze strony ambasady lub konsulatu otrzymującego prośbę.

Artykuł 8

Identyfikacja

1. Wnioskodawcy poszukujący ochrony konsularnej dowodzą, że są obywatelami Unii, poprzez okazanie ich paszportów lub dowodów tożsamości.
2. Jeżeli obywatel Unii nie jest w stanie okazać ważnego paszportu lub dowodu tożsamości, obywatelstwa można dowieść wszelkimi innymi środkami, w razie konieczności również poprzez weryfikację z organami dyplomatycznymi lub konsularnymi państwa członkowskiego, na którego obywatelstwo powołuje się wnioskodawca.
3. Jeżeli chodzi o członków rodziny, o których mowa w art. 5, tożsamości i istnienia stosunków rodzinnych można dowieść wszelkimi środkami, w tym poprzez weryfikację przez państwo członkowskie udzielające pomocy z organami dyplomatycznymi lub konsularnymi państwa członkowskiego obywatelstwa obywatela, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 9

Rodzaje pomocy

Ochrona konsularna, o której mowa w art. 2, może obejmować, między innymi, pomoc w następujących sytuacjach:

- a) aresztowanie lub zatrzymanie;
- b) padnięcie ofiarą przestępstwa;
- c) poważny wypadek lub ciężka choroba;
- d) śmierć;
- e) udzielenie pomocy i repatriacja w sytuacji nadzwyczajnej;
- f) potrzeba wydania tymczasowych dokumentów podróży określonych w decyzji 96/409/WPZiB ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ 2

ŚRODKI W ZAKRESIE KOORDYNACJI I WSPÓŁPRACY

Artykuł 10

Zasady ogólne

1. Organy dyplomatyczne i konsularne państw członkowskich ściśle współpracują i koordynują działania pomiędzy sobą oraz z Unią w celu zapewnienia ochrony niereprezentowanych obywateli zgodnie z art. 2.

⁽¹⁾ Decyzja 96/409/WPZiB przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie ustanowienia tymczasowego dokumentu podróży (Dz.U. L 168 z 6.7.1996, s. 4).

2. Gdy państwo członkowskie otrzymuje wniosek o ochronę konsularną od osoby, która podaje się za niereprezentowanego obywatela, lub zostaje poinformowane o konkretnej sytuacji nadzwyczajnej niereprezentowanego obywatela, takiej jak sytuacje wymienione w art. 9, bezzwłocznie konsultuje się z ministerstwem spraw zagranicznych państwa członkowskiego, za którego obywatela podaje się dana osoba lub, w stosownych przypadkach, z właściwą ambasadą lub właściwym konsulem tego państwa członkowskiego, i udostępnia mu wszelkie istotne informacje, w tym dotyczące tożsamości danej osoby, możliwych kosztów ochrony konsularnej oraz dotyczące wszelkich członków rodzin, którzy mogą potrzebować zapewnienia ochrony konsularnej. Poza wyjątkowo nagłymi sytuacjami konsultacje te odbywają się przed udzieleniem pomocy. Państwo członkowskie udzielające pomocy ułatwia również wymianę informacji między danym obywatelem a władzami państwa członkowskiego obywatelstwa danego obywatela.
3. Na żądanie państwo członkowskie obywatelstwa danego obywatela dostarcza ministerstwu spraw zagranicznych lub właściwej ambasadzie lub właściwemu konsulowi państwa członkowskiego udzielającego pomocy wszelkie istotne informacje dotyczące danej sprawy. Jest ono również odpowiedzialne za wszelkie niezbędne kontakty z członkami rodziny lub z innymi odpowiednimi osobami lub władzami.
4. Państwa członkowskie powiadamiają ESDZ poprzez jej zabezpieczoną stronę internetową o odnośnych punktach kontaktowych w ministerstwach spraw zagranicznych.

Artykuł 11

Rola delegatur Unii

Delegatury Unii ściśle współpracują i koordynują działania z ambasadami i konsulatami państw członkowskich, aby wnieść wkład we współpracę i koordynację lokalną oraz w sytuacjach kryzysowych, w szczególności przez zapewnienie dostępnego wsparcia logistycznego, w tym pomieszczeń biurowych i udogodnień organizacyjnych, takich jak tymczasowe zakwaterowanie dla pracowników konsularnych i zespołów interwencyjnych. Delegatury Unii i siedziba ESDZ ułatwiają również wymianę informacji pomiędzy ambasadami i konsulatami państw członkowskich oraz, w odpowiednich przypadkach, z lokalnymi władzami. Delegatury Unii udostępniają również ogólne informacje na temat pomocy, do której mogliby być upoważnieni niereprezentowani obywatele, w szczególności na temat uzgodnionych praktycznych ustaleń, jeśli ma to zastosowanie.

Artykuł 12

Współpraca lokalna

Spotkania w sprawie współpracy lokalnej obejmują regularną wymianę informacji na temat zagadnień, które dotyczą niereprezentowanych obywateli. Podczas tych spotkań państwa członkowskie uzgadniają w razie konieczności praktyczne ustalenia, o których mowa w art. 7, w celu zapewnienia, by niereprezentowani obywatele byli skutecznie chronieni w danym państwie trzecim. O ile państwa członkowskie nie uzgodnią inaczej, przewodniczącym jest przedstawiciel państwa członkowskiego, w ścisłej współpracy z delegaturą Unii.

Artykuł 13

Gotowość na sytuacje kryzysowe i współpraca w sytuacjach kryzysowych

1. Lokalne plany awaryjne biorą pod uwagę niereprezentowanych obywateli. Państwa członkowskie reprezentowane w państwie trzecim koordynują plany awaryjne, między sobą oraz z delegaturą Unii, aby zapewnić, by niereprezentowanym obywatelom gwarantowana była pełna pomoc w wypadku sytuacji kryzysowej. Właściwe ambasady lub konsulaty powinny być adekwatnie informowane o ustaleniach dotyczących gotowości na sytuacje kryzysowe i w stosownych przypadkach w nich uczestniczyć.
2. W przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej Unia i państwa członkowskie ściśle współpracują w celu zapewnienia sprawnej pomocy niereprezentowanym obywatelom. W miarę możliwości przekazują sobie terminowo informacje o dostępnych możliwościach ewakuacji. Na swój wniosek państwa członkowskie mogą uzyskać wsparcie istniejących zespołów interwencyjnych na szczeblu unijnym, w tym ekspertów konsularnych, w szczególności z niereprezentowanych państw członkowskich.
3. Państwo wiodące lub państwo (państwa) członkowskie koordynujące pomoc odpowiada za koordynowanie wszelkiego wsparcia udzielanego niereprezentowanym obywatelom, przy wsparciu pozostałych zainteresowanych państw członkowskich, delegatury Unii oraz siedziby głównej ESDZ. Państwa członkowskie przekazują państwu wiodącemu lub państwu członkowskiemu (państwu członkowskiemu) koordynującemu (koordynującym) pomoc wszelkie istotne informacje dotyczące swoich niereprezentowanych obywateli znajdujących się w sytuacji kryzysowej.

4. Państwo wiodące lub państwo (państwa) członkowskie koordynujące pomoc dla niereprezentowanych obywateli mogą starać się, w odpowiednich przypadkach, o wsparcie w ramach takich instrumentów jak struktury zarządzania kryzysowego ESDZ i unijny mechanizm ochrony ludności.

ROZDZIAŁ 3

PROCEDURY FINANSOWE

Artykuł 14

Zasady ogólne

1. Niereprezentowani obywatele zobowiązują się do spłacenia ich państwu członkowskiemu obywatelstwa kosztów ochrony konsularnej, na takich samych warunkach jak obywatele państwa członkowskiego udzielającego pomocy, korzystając ze standardowego formularza określonego w załączniku I. Od niereprezentowanych obywateli wymaga się zobowiązania do spłacenia jedynie kosztów, które musiałyby zostać poniesione przez obywateli państwa członkowskiego udzielającego pomocy na takich samych warunkach.
2. Państwo członkowskie udzielające pomocy może poprosić państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela o zwrot kosztów, o których mowa w ust. 1, korzystając ze standardowego formularza określonego w załączniku II. Państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela zwraca te koszty w rozsądnym terminie, nieprzekraczającym 12 miesięcy. Państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego może poprosić niereprezentowanego obywatela o zwrot takich kosztów.
3. Jeżeli ochrona konsularna zapewniona niereprezentowanemu obywatelowi w przypadku aresztu lub zatrzymania obejmuje nadzwyczaj wysokie ale istotne i uzasadnione koszty związane z podróżą, zakwaterowaniem lub tłumaczeniem pisemnym dla organów dyplomatycznych lub konsularnych, państwo członkowskie udzielające pomocy może poprosić o zwrot takich kosztów państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela, które to państwo zwraca te koszty w rozsądnym terminie, nieprzekraczającym 12 miesięcy.

Artykuł 15

Procedura uproszczona w sytuacjach kryzysowych

1. W sytuacjach kryzysowych państwo członkowskie udzielające pomocy kieruje wszelkie wnioski o zwrot kosztów wszelkiego wsparcia udzielonego niereprezentowanemu obywatelowi do ministerstwa spraw zagranicznych państwa członkowskiego obywatelstwa niereprezentowanego obywatela. Państwo członkowskie udzielające pomocy może ubiegać się o taki zwrot, nawet jeśli niereprezentowany obywatel nie podpisał zobowiązania do spłaty na mocy art. 14 ust. 1. Nie wyklucza to dochodzenia przez państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela zwrotu od niereprezentowanego obywatela na podstawie przepisów krajowych.
2. Państwo członkowskie udzielające pomocy może poprosić państwo członkowskie obywatelstwa niereprezentowanego obywatela o zwrot takich kosztów w odpowiedniej proporcji poprzez podzielenie pełnej wartości rzeczywiście poniesionych kosztów przez liczbę obywateli, którym udzielono pomocy.
3. W przypadku gdy państwo członkowskie udzielające pomocy uzyskało pomoc finansową z unijnego mechanizmu ochrony ludności, wysokość wkładu ze strony państwa członkowskiego obywatelstwa niereprezentowanego obywatela ustala się po odliczeniu kwoty wkładu Unii.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 16

Korzystniejsze traktowanie

Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać bardziej korzystne przepisy niż przepisy niniejszej dyrektywy, o ile są one z nią zgodne.

Artykuł 17

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 maja 2018 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 18

Uchylenie

Decyzja 95/553/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 maja 2018 r.

Artykuł 19

Sprawozdanie, ocena i przegląd

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie istotne informacje dotyczące wdrażania i stosowania niniejszej dyrektywy. Na podstawie przekazanych informacji Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrażania i stosowania niniejszej dyrektywy do dnia 1 maja 2021 r.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, Komisja ocenia sposób funkcjonowania niniejszej dyrektywy oraz rozważa potrzebę wprowadzenia dodatkowych środków, w tym, w stosownych przypadkach, zmian mających na celu dostosowanie niniejszej dyrektywy z myślą o dalszym ułatwieniu korzystania z prawa obywateli Unii do ochrony konsularnej

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 21

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

A. Jednolity wzór dla zobowiązania do spłaty kosztów ochrony konsularnej w przypadku pomocy finansowej

ZOBOWIĄZANIE DO SPŁATY KOSZTÓW OCHRONY KONSULARNEJ
(POMOC FINANSOWA) (art. 14 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/637)

Ja, (Pan/Pani) (imię i nazwisko drukowanymi literami)

.....
posiadacz paszportu nr ..... wystawionego w .....

niniejszym potwierdzam otrzymanie od Ambasady/Konsulatu .....

..... w .....

kwoty .....

jako pożyczki na cele .....

..... (wliczając wszelkie mające zastosowanie opłaty)

oraz obiecuję i zobowiązuję się spłacić na żądanie Ministerstwu Spraw Zagranicznych/Rządowi [państwo członkowskie
obywatelstwa] .....zgodnie z obowiązującym w tym państwie członkowskim prawem równowartość tej sumy lub równoważność
wszystkich kwot zapłaconych w moim imieniu lub mi pożyczonych, w tym koszty poniesione przez członka (członków)
mojej towarzyszącej mi rodziny w (waluta) .....

po kursie wymiany obowiązującym w dniu udzielenia pożyczki lub opłacenia kosztów.

Mój adres (*) (drukowanymi literami) (państwo) .....

.....

.....

.....

DATA ..... PODPIS .....

(*) W razie braku stałego adresu należy podać adres kontaktowy.

B. Jednolity wzór dla zobowiązania do spłaty kosztów ochrony konsularnej w przypadku repatriacji

ZOBOWIĄZANIE DO SPŁATY KOSZTÓW OCHRONY KONSULARNEJ
(REPATRIACJA) – (art. 14 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/637)

Ja, (Pan/Pani) (imię i nazwisko drukowanymi literami)

.....

urodzony(-a) w miasto ..... w (państwo) .....

dnia (data) .....

posiadacz paszportu nr ..... wystawionego w .....

dnia (data) ..... i dowodu osobistego nr .....

oraz nr ..... w systemie zabezpieczenia społecznego właściwego organu (w stosownych przypadkach/odpowiednich
przypadkach) .....

niniejszym zobowiązuję się spłacić na żądanie Rządowi

.....
zgodnie z obowiązującym w tym państwie członkowskim prawem równowartość wszystkich kwot zapłaconych w moim
imieniu lub pożyczonych mi przez urzędnika konsularnego

Rządu w .....

na potrzeby lub w związku z repatriacją do .....

mnie samego i towarzyszących mi członków mojej rodziny, oraz zapłacić wszelkie należne opłaty konsularne odnoszące
się do repatriacji.

Opłaty te to:

(i) (*) Opłaty za bilety

Koszty utrzymania

Koszty różne

POMNIEJSZONE o mój udział własny

OPŁATY KONSULARNE:

Opłata repatriacyjna

Opłata za nadzór

Opłaty paszportowe/pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych

(... godzin po ... za godzinę ...)

(ii) (*) Wszystkie kwoty zapłacone w moim imieniu do celów lub w związku z repatriacją moją i towarzyszącymi mi członków mojej rodziny, których wysokości nie można ustalić w chwili podpisywania przeze mnie tego zobowiązania do spłaty.

Mój adres (**) (drukowanymi literami) (państwo) .....

.....

.....

DATA ..... PODPIS .....

(*) Niepotrzebne skreślić: każde skreślenie powinno być parafowane na marginesie przez urzędnika konsularnego i wnioskodawcę.

(**) W razie braku stałego adresu należy podać adres kontaktowy.

_____

ZAŁĄCZNIK II

Formularz wniosku o zwrot kosztów

WNIOSEK O ZWROT KOSZTÓW (art. 14 ust. 2 i 3 dyrektywy (UE) 2015/637)

1. Ambasada lub konsulat wnioskującego państwa członkowskiego
2. Właściwa ambasada lub konsulat lub ministerstwo spraw zagranicznych państwa członkowskiego obywatelstwa obywatela, któremu udzielono pomoc
3. Określenie zdarzenia
(data, miejsce)
4. Dane obywatela (obywateli), któremu (którym) udzielono pomocy (w oddzielnym załączniku)

Imię i nazwisko	Miejsce i data urodzenia	Nazwa i numer dokumentu podróży	Rodzaj udzielonej pomocy	Koszty
-----------------	--------------------------	---------------------------------	--------------------------	--------

5. Koszty ogółem
  6. Rachunek bankowy, na który należy dokonać zwrotu
  7. Załącznik: zobowiązanie do spłaty (w stosownych przypadkach)
-